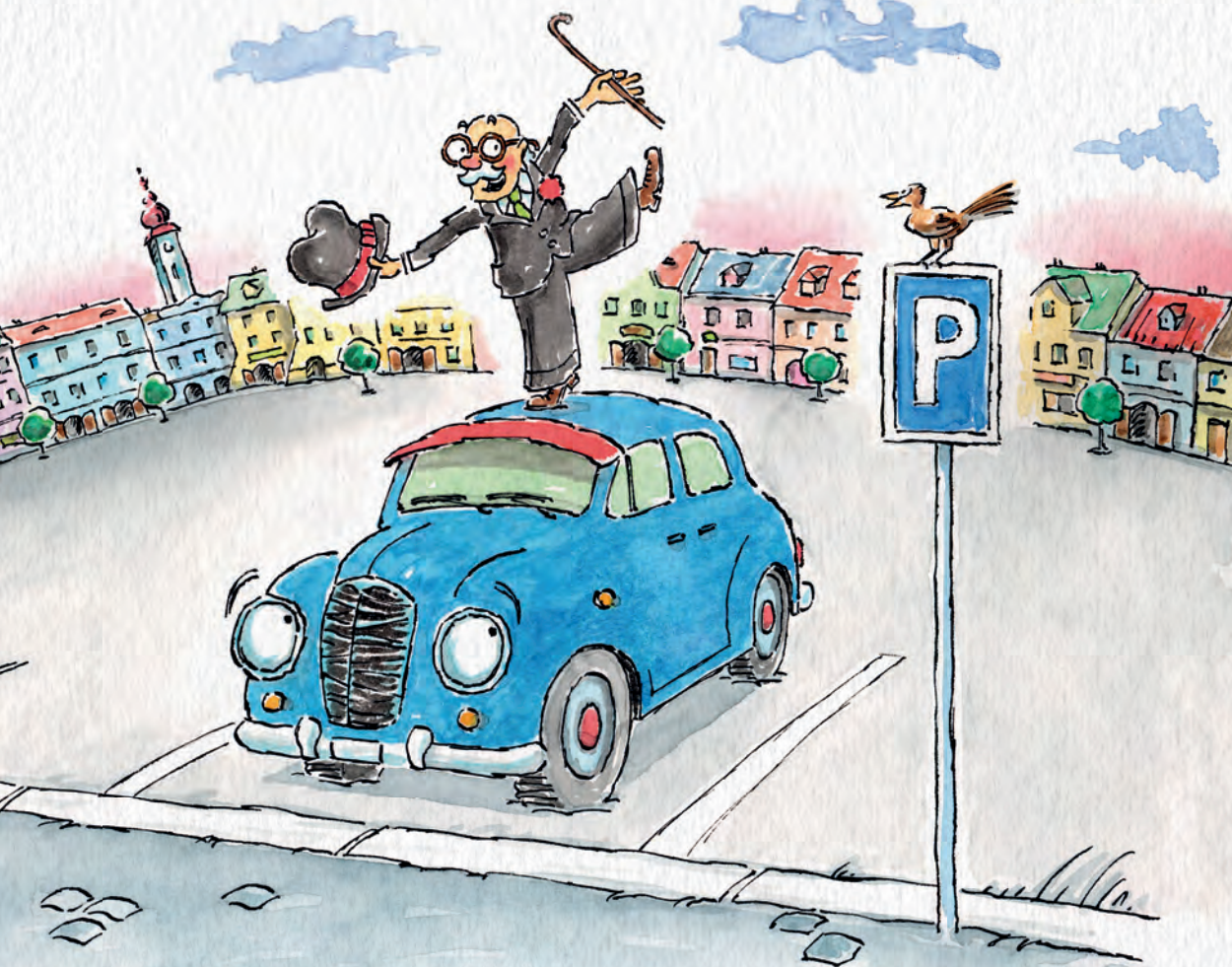

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Michal Sušina

Pohádky z parkoviště

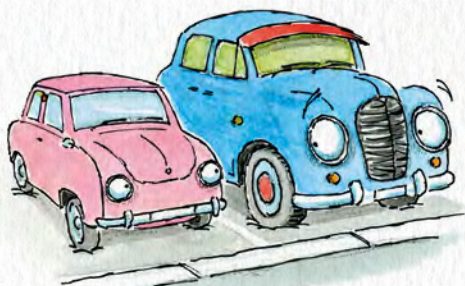
Zuzana Pospíšilová
ilustroval Michal Sušina

Pohádky z parkoviště

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová
POHÁDKY Z PARKOVIŠTĚ

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5276. publikaci

Ilustrace Michal Sušina
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Michal Sušina
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2013
Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-247-4459-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8696-4 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8697-1 (ve formátu EPUB)

Předmluva

Taky vás někdy napadlo, jestli si auta, motorky a jiné dopravní prostředky na parkovišti povídají? A jestli ano, tak o čem? Prostřednictvím této knížky budete mít možnost alespoň na chvíli nahlédnout do automobilového světa. Provázet vás bude jeden starý automobil, kterého roztržitý dědeček zapomněl na parkovišti. Staroušek automobil se při svém čekání rozhodně nenudí. Seznámí se s motorkou, závodním autem, popelářským vozem, sanitkou, maringotkou, autobusem... Každý z nich mu vypráví svůj příběh a mnohdy jsou to příhody naprosto neuvěřitelné. Pokud jste zvědaví, ani chvíli neváhejte a začtěte se do Pohádek z parkoviště. Možná že se pak na auta budete dívat úplně jinak.

O zapomnětlivém dědečkovi

„Dědečku, dnes budu péct buchty,“ oznámila vesele babička.

„A s čím budou?“ chtěl vědět dědeček.

„Jaké máš nejradši?“ vyzvídala babička. Chtěla dědečkovi udělat radost. Zítra bude slavit jmeniny, jako všichni Antonínové.

Dědeček chvíli přemýšlel a pak řekl: „S tvarohem, babičko. Udělej je s tvarohem!“

Babička se usmála a šla se podívat do lednice. Úsměv se jí ale z tváře rázem vytratil. Měla povidla, měla marmeládu, měla dokonce i mák, ale tvarohu ani kousíček. „Dědečku, buď tak hodný a zajdi do obchodu pro dva tvarohy,“ požádala ho babička, „už jsem dala kynout těsto a je potřeba ho hlídat, aby neuteklo.“

„Tak to já tam rád zajdu, babičko. Nechtěl bych ty buchty honit po celém městě,“ žertoval dědeček.

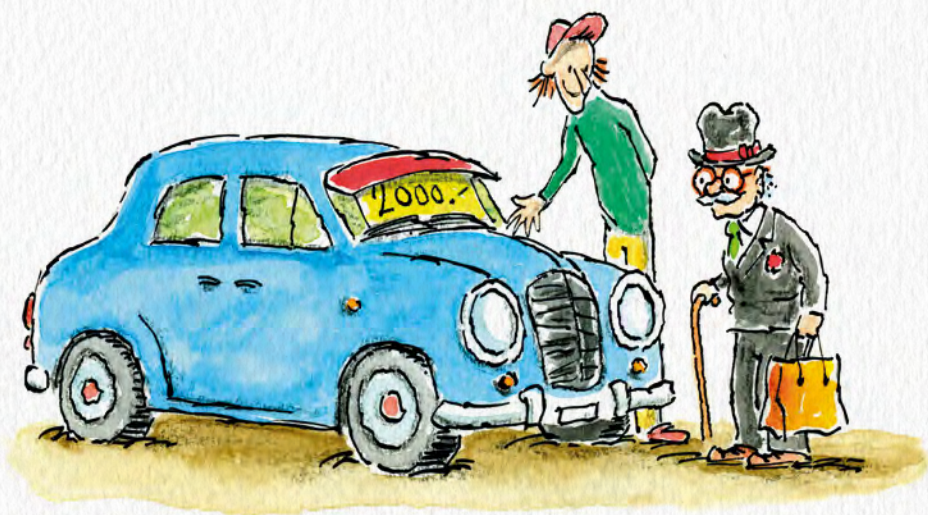
„Ale hlavně se někde nezapomeň, dědečku!“ připomenula mu babička a na lísteček mu napsala, že má koupit 2 TVAROHY.

Dědeček se oblékl do vycházkových kalhot, lísteček vložil do kapsy a vydal se na cestu do obchodu. Když šel ulicí, prohlížel si výkladní skříně a snažil se zapamatovat si cestu. Dědeček byl totiž už pár let nemocný a vinou své nemoci hodně zapomínal. Před výlohou s hračkami se zastavil a začal vzpomínat na své dětství. Dojetím mu oči maličko zvlhly, a tak si je otřel do kapesníku. Nevšiml si, že mu přitom vypadl lísteček.

Potichu se snesl k zemi a kolemjdoucí lidé na něj bez ostychu šlapali.

Dědeček se konečně odpoutal od výlohy s hračkami a najednou se zarazil. Nevěděl, kam má jít a co má udělat. „No co, půjdu dál, třeba mi to cestou samo přijde na mysl,“ rozhodl se dědeček. Pomalu kráčel ulicí a najednou mu do oka padl nápis AUTOBAZAR. Dědeček se zastavil a podrbal se v šedivých vlasech. „Už to mám! Chtěl jsem koupit auto!“ Asi ho popletla autíčka, na která se díval přes sklo výkladní skříně hračkářství. Dědeček tedy bez váhání vstoupil dovnitř. Velká a drahá auta míjel bez povšimnutí, ale zastavil se u malého a hodně starého automobilu. „V takovém jezdíval můj tatínek,“ zavzpomínal si na své mládí.

Než se dědeček nadál, už byl u něj prodavač a medovým hlasem se zeptal: „Budete si přát?“

„Já nevím,“ řekl po pravdě dědeček.

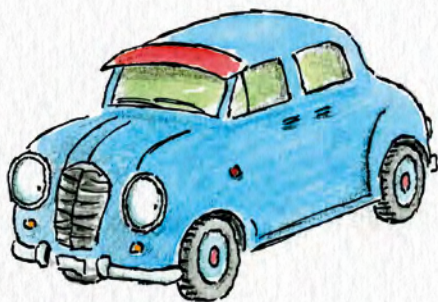
„To je opravdu dobrá volba, nejlepší vůz minulého století. A velmi zachovalý. Pár kilometrů s ním ještě určitě ujedete,“ švelil prodavač a tancoval kolem dědečka jako tanečnice na parketu.

Netrvalo dlouho a dědeček z autobazaru odjížděl vlastním autem. Zpočátku si trochu pletl brzdu s plynem, ale nakonec se s tím přece jen srovnal.

Když prodavač říkal, že se s autem dá ujet pár kilometrů, tak opravdu přeháněl. Dědeček ujel sotva pár metrů a z auta se začalo kouřit. Odbočil tedy na nejbližší parkoviště. Bylo to zrovna parkoviště u obchodního domu. Když dědeček uviděl obchod s potravinami, najednou si vzpomněl, že měl babičce koupit tvaroh na buchty. Nechal auto autem a zašel do obchodu. S tvarohem v ruce a spokojeným výrazem ve tváři si to

namířil z obchodu rovnou za babičkou. Na své auto, které si cestou koupil, už dočista zapomněl.

Babička dědečka pochválila, že tak dobře nakoupil, a upekla mu slibované tvarohové buchty, které voněly na míle daleko.

Staré auto mělo zatím na parkovišti dlouhou chvíli, a tak se dávalo do řeči s každým, kdo v jeho blízkosti zaparkoval. Jako první se přihnul sanitní vůz. Řidič vyskočil a běžel si koupit svačtinu.

„Jak se máte?“ zeptalo se staré auto.

„Uspěchaně,“ odpověděla sanitka, „celé dny jenom někam chvátám a povyražení žádné!“

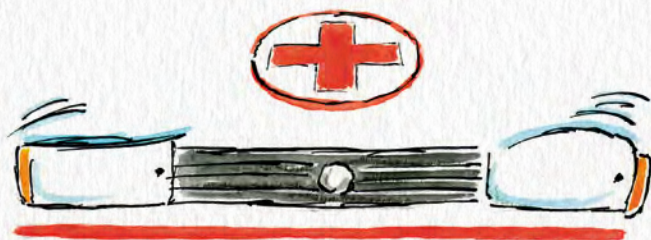

„Tak tu se mnou zůstaňte, ať si můžeme povídat. Já jsem tady úplně sám. Nikdo mě nechce!“ stěžovalo si staré auto.

„To nejde! Musím zachraňovat nemocné lidi a převážet je do nemocnice. Musím svého pana doktora poslouchat.“

„Kéž bych mohl být sanitkou,“ posteskl si staroušek automobil. „A nemohla byste mi aspoň chvíli něco vyprávět?“

Sanitka se zamyslela: „Já jezdím spořádaně, ale znám jednu šprýmařku...“ začala sanitka vyprávět.

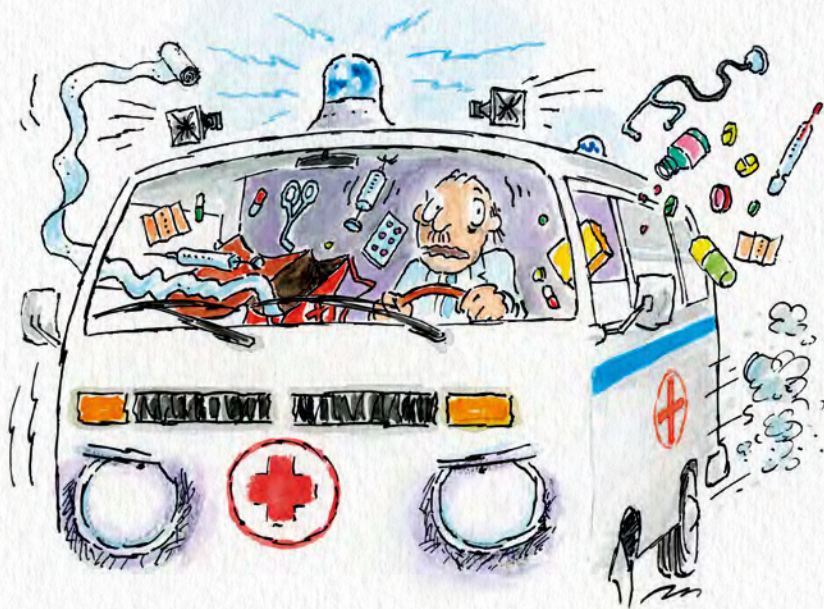

Já jezdím spořádaně, ale znám
jednu šprýmařku.....
→

O trucovité sanitce

V nemocnicích panuje většinou velký shon a spěch a na parkovišti sanitních vozů se sanitky střídají jedna za druhou. Sanitka s modrým pruhem na boku už toho měla dost. Rozhodla se, že bude trucovat. I když byla ve službě, tvrdě usnula. Pan doktor se ji snažil vzbudit. Přestože opakovaně otáčel klíčkem v zapalování, sanitku nenastartoval.

Doktoři jsou učené pánové a se vším si vědí rady. Pan doktor zavolal mechanikovi, který ihned přispěchal na pomoc. Pomocí svého nářadí sanitku vzbudil a ona otráveně nastartovala. Pan doktor mechanikovi poděkoval a vydal se na cestu k pacientovi. Aby dohnal zpoždění, řítil se po silnici velikou rychlostí. Sanitka se snažila přibrzďovat, ale nebylo jí to moc platné. Usilovně přemýšlela, jak má dát najevo, že se jí nikam jezdit nechce.

Napadlo ji, že by mohla pana doktora trochu provětrat. Za jízdy spustila obě okénka. Pan doktor se polekal. Náhlý příval vzduchu mu nejprve sundal čepici. Pak se ale otevřela brašna a průvan z ní vyháněl obvazy, injekce, náplasti, krabičky s léky a jiné lékařské pomůcky, které otevřenými okénky mizely pod koly dalších aut nebo v keřích u silnice. Pan doktor se snažil zavřít okénko alespoň na své straně. Točil klíčkou ze všech sil, ale jeho snaha vyšla naprázdno. Málem se přitom naboural, a tak raději zastavil na krajnici. Když se mu po pár minutách přece jen podařilo obě okénka spravit, vydal se opět na cestu. Vysílačkou už mu z centrály několikrát připomínali, kam má jet.

Sanitka sebou při rozjezdu škubala, nikam se jí nechtělo, ale pan doktor byl neoblomný. Když dojeli za pacientem, pan doktor vystoupil z auta a na prsou si

+

schraňoval těch pár potřebných věcí, které mu v kufříku zbyly.

„Dobrý den, pane doktore. Honem se na něj pojdte podívat. On mi tady doslova umírá před očima!“ bědovala paní, která vyšla před dům.

„Už běžím,“ odpověděl doktor a skutečně se rozběhl.

„Tak co vás trápí?“ zeptal se muže ležícího na pohovce.

„To máte tak. Tu mě píchá, tady mě to svědí a tam to bolí,“ odpověděl muž a ukázal snad na všechny části těla. Pan doktor muže důkladně prohlédl, ale nic závažného nenašel.

„Vyspěte se, já vám dám nějaké vitaminy a ráno budete zase jako rybička.“

„A to mně ho tu necháte umřít? Tak to ne, pane doktore. Koukejte ho vzít do tej vaší nemocnice, či jak to nazýváte, ať umírá tam!“ vložila se do toho manželka nemocného pána. Tomu se po jejích slovech ještě víc přitížilo, a tak panu doktorovi nezbylo nic jiného než pokrčit rameny a hlasitě vzdychnout. Pro slovní povodeň, která se ženě vyvalila z úst, se sám nedostal k jedinému slovu.

Nejprve odešel k sanitce, aby přinesl vozítka na kolečkách, ale zadní dveře ne a ne se otevřít. Zámek v nich zaklapnul a nepomohlo lomcování, přemlouvání ani neslušné nadávání. Doktoři si ale vědí rady ve všech situacích. Pan doktor vyskočil na své sedadlo a hbitým pohybem přešel do zadní části sanitky. Lomcování se zámek uvnitř vozu bylo účinnější. Trucovitá sanitka už to nervově nevydržela a dveře otevřela.

Když se doktor s nosítky vrátil do domu, byl zpocený a udýchaný. Muž vstal z pohovky a ochotně se uve-

lebil na nosítkách. Pan doktor s ním zajel do sanitky, zavřel dveře a uháněl k nemocnici. Už by si taky rád uvařil kávu.

Zdalo se, že cesta zpátky bude bez komplikací, ale zdání obvykle klame. Během cesty se zadní dveře samy otevřely. Pán, kterého houpavá jízda v sanitce a hlavně božské ticho ukolébaly ke spánku, na nosítkách vyjel ven. Ještě štěstí, že byla cesta prázdná, jinak by to asi dopadlo špatně.

Pozorný pan doktor si ve zpětném zrcátku hned všiml, co se stalo. Zacouval a nemocného pána opět naložil.

Když projížděli tunelem, stala se ta úplně nejhorší věc. Sanitka na truc zavřela oči. Pan doktor hleděl do tmy, ale nic neviděl, a tak se stalo, že narazil do stěny tunelu.

Bylo štěstí, že kolem zrovna projížděla jiná sanitka. Pana doktora i pochroumaného pacienta odvezla do nemocnice.

„A co bylo s tou sanitkou?“ vyzvídala automobil.

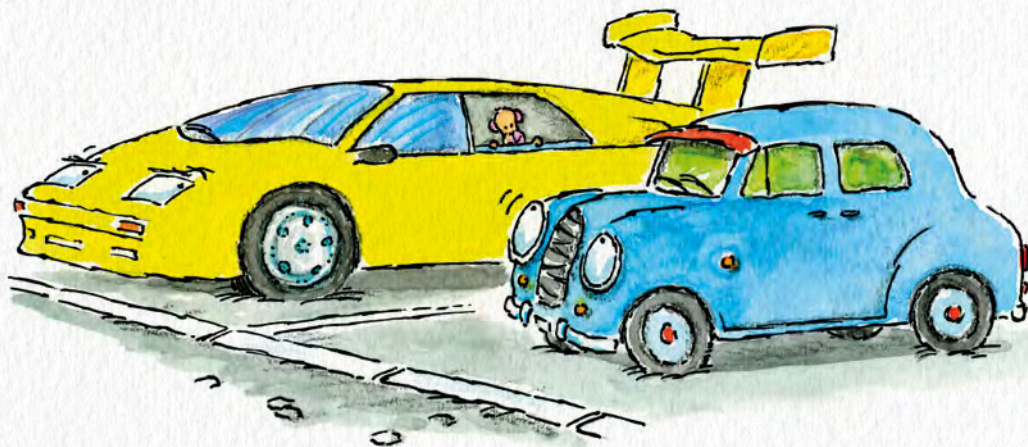
„Co by? Musela do šrotu, protože prý byla ve špatném technickém stavu,“ odpověděla sanitka a pomalu se připravovala, že z parkoviště vyrazí. Její pan doktor totiž právě vyšel z obchodu se dvěma škvarkovými plackami. Těšila se, protože věděla, že nějaký ten drobeček jí pan doktor určitě nechá.

„Tak se mějte hezky. A nezlobte, ať nemusíte do šrotu!“ laškoval se sanitkou starý automobil.

„Nebojte!“ ujišťovala ho sanitka. „Tak ahoj!“

Když sanitka odjela, připadal si staroušek automobil nějak těžší. Tížila ho totiž samota. Na chvíli si zdříml, protože prospání chmury zahání.

Když se probudil, stálo vedle něj krásné žluté auto. Bylo nablýskané, mělo široká kola a nízkou střechu. Vypadalo skoro jako formule.

„Kde se tady vzala formule?“ snažil se starý automobil navázat hovor. Žluté auto mu neodpovědělo, tak to zkusil znovu a hlasitěji: „Co tady dělá takové krásné auto?“ zeptal se a dával si přitom záležet, aby to vyznělo obdivně.

„S takovou rachotinou se bavit nebudu,“ odseklo znuděně auto a vytočilo kola na druhou stranu.

Starý automobil byl sice oprýskaný, odřený a trochu špinavý, ale choval se ke všem přátelsky. Chování nafoukaného autáku ho rozzlobilo, a tak raději mlčel. Pak si ale všiml malé plyšové opičky, která seděla připoutaná na zadním sedadle hned vedle dětské autosedačky. Opička na něj dělala přes sklo opičky a přitom se usmívala. Po chvíli ji napadlo stáhnout okénko, a i když se to žlutému autáku nelíbilo, dala se s dědouškem do řeči.

„Jeden můj praprastrýček si kdysi taky koupil auto!“

„Opravdu?“ divil se starý automobil a vlídně se přitom usmál. To opičáka podnítilo k vyprávění.